

Hier begint alles

Anna Todd bij Boekerij:

AFTER

Hier begint alles
Je kan niet leven zonder hem
Hij hoort bij jou
Voor altijd

Anna Todd

After

#1 Hier begint alles

∞

Eerste druk 2015
Derde druk 2019

ISBN 978-90-225-8669-3
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *After*
Vertaling: Jeannet Dekker
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, naar een omslag van Simon & Schuster US
Omslagbeeld: Aviron
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2014 Anna Todd
De auteur wordt vertegenwoordigd door Wattpad. All rights reserved.
© 2015 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor alle lezers die me van het begin af aan hebben gevolgd,
met veel liefs en dankbaarheid. Jullie zijn alles voor me.

Lieve lezers,

Hier een berichtje van mij, Anna. Ik wil jullie enorm bedanken omdat jullie massaal voor dit boek hebben gekozen. Of je het al eerder hebt gelezen en vol verwachting uitkijkt naar de film of je het voor de eerste keer leest, jullie enthousiasme en steun betekenen veel voor me.

Als je vanaf het begin bij de *After*-familie hoort, wil ik je laten weten dat we feest kunnen vieren als je bekijkt hoe ver we zijn gekomen sinds het eerste hoofdstuk op Wattpad stond. Jullie hebben ons verhaal en de hele serie tot een bestseller gemaakt en nu zelfs tot een WAANZINNIGE FILM!! Ik weet zeker dat jullie het geweldig zullen vinden om het verhaal op het bioscoopdoek tot leven te zien komen. De passages die je mist kun je altijd in de boeken terugvinden. Ik hou van jullie en ik hoop dat jullie volop van de film genieten.

<3 Spreek jullie gauw ;)

Anna Todd

Proloog

Studeren leek me altijd zo belangrijk, zo'n essentieel deel van je eigenwaarde en zo bepalend voor je toekomst. Tegenwoordig vragen mensen eerst waar je hebt gestudeerd en dan pas hoe je heet. Er is me van jongs af aan verteld, of beter gezegd geleerd, dat ik me moest voorbereiden op mijn studie. Het werd bijna een obsessie: alles stond in het teken van die voorbereiding. Al op mijn allereerste dag op de middelbare school werd duidelijk dat alle keuzevakken en ingeleverde opdrachten bepalend waren voor mijn vervolgstudie. En niet zomaar een studie: mijn moeder wilde per se dat ik naar Washington Central University zou gaan, de universiteit waaraan zij ook had gestudeerd, al had ze haar studie niet afgemaakt.

Ik had geen flauw idee dat studeren meer behelsde dan simpelweg veel leren. Ik kon niet weten dat de vakken die ik tijdens mijn eerste semester koos een paar maanden later onbeduidend zouden lijken. In die dagen was ik naïef, en in bepaalde opzichten ben ik dat nog steeds. Maar ik kon niet weten wat er op me wachtte. Toen ik mijn kamernote leerde kennen, voelde ik me heel ongemakkelijk en van mijn stuk gebracht, en dat werd nog erger toen ik haar wilde vrienden leerde kennen. Ze waren zo anders dan de mensen met wie ik was opgegroeid. Hun uiterlijk en volslagen minachting voor elke vorm van structuur maakten me aanvankelijk bang, maar al snel werd ik gegrepen door hun gekte en genoot ik ervan...

En dat was het moment waarop hij mijn hart binnensloep.

Vanaf onze allereerste kennismaking veranderde Hardin mijn leven op manieren waarop geen les of boek me had kunnen voorbereiden. De belachelijke plotlijnen van de films waarvan ik als tiener had genoten werden plotseling mijn werkelijkheid. Zou ik andere keuzes hebben gemaakt als ik had geweten hoe het afliep? Dat weet ik niet. Ik zou

daar graag een duidelijk antwoord op geven, maar dat kan ik niet. Soms ben ik dankbaar en ga ik zo op in de roes van de hartstocht dat er in mijn chaotische gedachten alleen plaats is voor hem. Op andere momenten denk ik aan de pijn die hij me heeft aangedaan, aan het deel van mezelf dat ik heb verloren, en aan die chaotische momenten waarop ik het gevoel had dat mijn hele leven op zijn kop werd gezet, en dan is het antwoord minder duidelijk dan voorheen.

Het enige wat ik zeker weet, is dat niets ooit nog hetzelfde zal zijn, niet nu Hardin mijn leven en hart is binnengestormd.

1

Mijn wekker kan elk moment afgaan. Ik heb de halve nacht wakker gelegen en afwisselend de kieren tussen de plafondplaten geteld en in gedachten mijn collegerooster doorgenomen. Anderen tellen misschien schaapjes, maar ik plan. Mijn gedachten kunnen nooit ophouden met plannen, en vandaag, op de belangrijkste dag van mijn hele achttienjarige bestaan, is dat niet anders.

‘Tessa!’ hoor ik mijn moeder beneden roepen. Kermend rol ik mijn kleine maar comfortabele bed uit. Ik neem de tijd om de hoekjes van mijn laken bij het hoofdeinde in te stoppen omdat dit de laatste ochtend is waarop ik me aan dit deel van mijn dagelijkse routine kan houden. Na vandaag is deze slaapkamer niet langer mijn thuis.

‘Tessa!’ roept ze nogmaals.

‘Ik ben al wakker!’ roep ik terug. Ik hoor beneden kastdeurtjes opengaan en dichtslaan, geluiden die me vertellen dat ze net zo van slag is als ik. Mijn maag trekt pijnlijk samen, en wanneer ik de kraan van de douche opendraai, hoop ik hevig dat die spanning in de loop van de dag zal afzakken. Mijn hele leven heeft in het teken gestaan van de voorbereiding op dit moment: de eerste dag van mijn studie.

De afgelopen jaren heb ik hier zenuwachtig naar uitgekeken. Ik bracht de weekends door met mijn neus in de boeken terwijl mijn leeftijdgenoten uitgingen en dronken werden en al die andere dingen deden waardoor tieners in de problemen komen. Ik niet. Ik was het meisje dat ’s avonds in kleermakerszit in de woonkamer zat te leren, in het gezelschap van haar moeder, die al roddelend naar de shoppingzender keek, op zoek naar manieren om er beter uit te zien.

Toen Washington Central University me per brief liet weten dat ik was aangenomen, was ik buiten zinnen van vreugde en heeft mijn moeder voor mijn gevoel urenlang lopen huilen. Ik zal niet ontkennen

dat ik trots was omdat al dat harde werken zijn vruchten had afgeworpen. Ik was aangenomen op de enige universiteit waarvoor ik me had aangemeld, en vanwege ons lage inkomen had ik recht op zulke hoge studiebeurzen dat ik slechts het minimum hoefde bij te lenen. Ooit had ik me heel even hardop afgevraagd of ik de staat Washington moest verlaten om ergens anders te gaan studeren, maar toen ik zag dat mijn moeder wit wegtrok en bijna een uur lang door de woonkamer bleef ijsberen, zei ik snel dat ik dat niet meende.

Zodra ik onder de waterstraal stap, voel ik iets van de spanning uit mijn stijve spieren wegebben. Ik blijf onder het warme water staan en probeer mijn kalmte te bewaren, maar het tegenovergestelde gebeurt, en ik raak zo afgeleid dat ik tegen de tijd dat ik mijn lijf en mijn haar heb gewassen bijna niet meer genoeg warm water heb om mijn onderbenen te scheren.

Ik wikkel net een handdoek om me heen wanneer ik mijn moeder nogmaals hoor roepen. Ik weet dat het de zenuwen zijn en wil best rekening met haar houden, maar ik neem de tijd om mijn haar te föhnen. Ik besef heel goed dat mijn vertrek haar nerveus maakt, maar ik heb deze dag al maanden geleden tot op de minuut gepland. Slechts een van ons tweeën mag op zijn van de zenuwen, en door me zorgvuldig aan mijn plan te houden zorg ik ervoor dat ik dat niet ben.

Met trillende handen trek ik de rits van mijn jurk dicht. Ik geef niet veel om dat kledingstuk, maar mijn moeder wil graag dat ik het draag. Ten slotte win ik de strijd met de jurk en pak ik mijn lievelingstrui van de binnenkant van mijn kastdeur. Eenmaal aangekleed voel ik me kalmer, totdat ik zie dat er een klein gaatje in de mouw van mijn trui zit. Ik gooi hem op mijn bed en trek mijn schoenen aan, in de wetenschap dat mijn moeder met de seconde zenuwachtiger wordt.

Mijn vriendje, Noah, komt dadelijk hiernaartoe en zal met ons meerijden. Hij is een jaar jonger dan ik, maar hij wordt binnenkort achtien. Hij is superslim, haalt net als ik alleen maar tienen, en – dit vind ik zo geweldig – hij wil volgend jaar ook aan wcu gaan studeren. Ik wilde dat hij nu al mee kon gaan, zeker omdat ik daar geen hond ken, maar gelukkig heeft hij beloofd zo vaak mogelijk op bezoek te komen. Ik hoef alleen maar een fatsoenlijke kamergenote te treffen; dat is mijn enige wens, maar daar heb ik zelf geen invloed op.

‘The-re-saaa!’

‘Mam, ik kom er nu aan. Hou eens op met schreeuwen!’ roep ik op

weg naar beneden. Noah zit tegenover mijn moeder aan tafel en kijkt op zijn polshorloge. Zijn blauwe poloshirt kleurt uitstekend bij het lichtblauw van zijn ogen en zijn blonde haar is perfect met gel in model gebracht.

‘Hoi, studente.’ Hij staat op en laat een opgewekte, perfecte glimlach zien. Hij trekt me stevig tegen zich aan en ik doe mijn mond dicht wanneer ik merk hoe kwistig hij met de aftershave is geweest. Ja, soms overdrijft hij een beetje.

‘Hoi.’ Ik lach al even opgewekt en probeer mijn zenuwen te verbergen door mijn donkerblonde haar in een paardenstaart te binden.

‘Lieverd, als je je haar wilt doen, kunnen we nog wel even wachten,’ zegt mijn moeder zacht.

Ik loop naar de spiegel en knik. Ze heeft gelijk. Mijn haar moet vandaag goed zitten, en natuurlijk zal ze me daaraan herinneren. Ik had het moeten krullen zoals zij het graag ziet, als een afscheidscadeautje voor haar.

‘Ik zet je tassen wel in de auto,’ biedt Noah aan. Hij steekt zijn hand uit, zodat mijn moeder hem de sleutels kan geven. Na een snelle zoen op mijn wang loopt hij de kamer uit, met mijn tassen in zijn handen en mijn moeder op zijn hielen.

Een tweede poging om mijn haar te doen geeft betere resultaten dan de eerste, en ik borstel voor de laatste keer de pluisjes van mijn grijze jurk.

Wanneer ik naar de auto loop, die uitpuilt van mijn spullen, dansen de vlinders in mijn buik en ben ik blij dat we een rit van twee uur voor de boeg hebben zodat ze kunnen verdwijnen.

Ik weet absoluut niet wat ik van het studentenleven moet verwachten en kan opeens maar aan één ding denken: zal ik wel vrienden krijgen?

2

Ik wilde dat ik kon zeggen dat het vertrouwde landschap van Midden-Washington me onderweg tot rust bracht, of dat ik bij elk bord dat ons vertelde dat we onze bestemming naderden door een gevoel van avontuur werd gegrepen, maar om eerlijk te zijn verkeerde ik in een roes en kon ik alleen maar obsessief zitten plannen. Ik weet niet eens waar Noah het allemaal over had, ik weet alleen dat hij me gerust probeerde te stellen en het spannend voor me vond.

‘Daar zijn we dan!’ roept mijn moeder enthousiast wanneer we door een stenen poort de campus op rijden. In het echt ziet het er net zo fantastisch uit als in de folders en op de website, en ik ben meteen behoorlijk onder de indruk van de elegante gebouwen. Het wemelt er van de mensen, wel honderden: ouders die afscheid nemen van hun kinderen, groepjes eerstejaars die van top tot teen in kleding van wcu zijn gestoken, een paar verdwaalde en verwarde laatkomers. Het formaat van de campus is een tikkeltje intimiderend, maar ik hoop dat ik me hier over een paar weken thuis voel.

Mijn moeder wil per se samen met Noah en mij de oriëntatiebijeenkomst voor de eerstejaars bijwonen en slaagt erin drie uur lang te blijven glimlachen. Noah zit net als ik aandachtig te luisteren.

‘Voordat we vertrekken, wil ik graag je kamer zien. Ik wil er zeker van zijn dat alles in orde is,’ zegt mijn moeder zodra de oriëntatie achter de rug is. Haar blik glijdt vol afkeuring over het oude gebouw. Ze weet altijd overal de nadelen in te ontdekken, maar Noah weet de stemming met een lach te verlevendigen en mijn moeder klaart weer op.

‘Ik kan gewoon niet geloven dat je gaat studeren! Mijn enige dochter gaat het huis uit om te studeren,’ zegt ze geroerd. Ze bet de huid onder haar ogen, maar zorgt ervoor dat haar make-up niet uitloopt. Noah loopt achter ons aan door de gangen en draagt mijn tassen.

‘We moeten naar B22... en dit is gebouw c,’ zeg ik, maar dan zie ik gelukkig een grote B op de muur staan.

‘Hiernaartoe,’ zeg ik, net wanneer mijn moeder de andere kant op wil gaan. Ik ben blij dat ik niet veel heb meegebracht – een paar kleren, een deken, sommige van mijn lievelingsboeken – zodat Noah niet veel hoeft te sjouwen en ik niet veel hoeft uit te pakken.

‘B22,’ zegt mijn moeder verongelijkt. Als je bedenkt hoeveel we moeten lopen, had ze beter schoenen met minder hoge hakken kunnen aantrekken. Aan het einde van een lange gang blijf ik staan voor een oude houten deur en steek mijn sleutel in het slot. De deur zwaait krakend open en mijn moeder hapt luid naar adem. De kamer is klein, met twee kleine bedden en twee bureaus. Het duurt even, maar dan zie ik waarom mijn moeder zo ontzet reageert: de ene helft van de kamer is bedekt met posters van bands waarvan ik nog nooit heb gehoord, foto’s van gezichten vol piercings en lijven vol tatoeages. En dan ligt er ook nog een meisje op een van de bedden, een meisje met knalrood haar. Haar ogen zijn omringd door een dikke laag zwarte eyeliner en haar armen zitten vol kleurige tatoeages.

‘Hoi,’ zegt ze, met een glimlach die ik tot mijn eigen verbazing behoorlijk boeiend vind. ‘Ik ben Steph.’ Ze komt half overeind, steunend op haar ellebogen, zodat haar borsten tegen haar dichtgeregen topje worden gedrukt. Ik geef zachtjes een schop tegen Noahs schoen omdat zijn blik afdwaalt naar haar decolleté.

‘H-hoi, ik ben Tessa,’ zeg ik met verstikte stem. Ik vergeet helemaal mijn goede manieren.

‘Hoi, Tessa, leuk je te leren kennen. Welkom op wcu, waar de kamers klein zijn en de feesten groots.’ Het meisje met het knalrode haar toont ons een nog bredere lach en legt dan schaterend haar hoofd in haar nek bij het zien van onze ontzette gezichten. Mijn moeders mond is zo ver opengevallen dat haar kin bijna de grond raakt en Noah schuifelt ongemakkelijk heen en weer. Steph loopt naar ons toe, blijft vlak voor ons staan en slaat haar magere armen om me heen. Ik blijf als verstijfd staan, verbijsterd door haar vriendelijkheid, maar dan beantwoord ik haar hartelijke gebaar. Net wanneer Noah mijn tassen neerzet, wordt er op de deur geklopt, en ik hoop maar dat dit een of andere grap is.

‘Binnen!’ roept mijn kamergenote. De deur gaat open, en nog voordat ze hallo kan zeggen, lopen er twee jongens naar binnen.

Jongens op de kamers van de meisjes? Op de eerste dag? Misschien was het toch niet zo'n goed idee om naar Washington Central te gaan. Of misschien had ik mijn kamergenote eerst moeten natrekken? Aan de gekwelde uitdrukking op mijn moeders gezicht kan ik zien dat zij hetzelfde denkt. Het arme mens ziet eruit of ze elk moment van haar stokje kan gaan.

'Hoi, ben jij Stephs nieuwe kamergenote?' vraagt een van de jongens. Zijn blonde haar, doorschoten met bruin, staat rechtop en zijn armen zitten onder de tatoeages. De ringen in zijn oren zijn zo groot als stuivers.

'Eh... ja. Ik ben Tessa,' weet ik uit te brengen.

'Ik ben Nate. Je hoeft niet zo nerveus te kijken,' zegt hij lachend. Hij steekt zijn hand uit en raakt mijn schouder aan. 'Je vindt het hier vast geweldig.' Ondanks zijn woeste uiterlijk is zijn uitdrukking warm en uitnodigend.

'Ik ben zover, jongens.' Steph pakt een zware zwarte tas van haar bed. Mijn blik gaat naar de andere jongen, die bruin haar heeft dat dik en golvend rond zijn gezicht valt en alleen zijn voorhoofd vrijlaat. Hij heeft allerlei metaal in zijn wenkbrauw en zijn lip en ik zie dat de armen die uit zijn zwarte t-shirt steken ook onder de tattoos zitten: er is geen centimeter onbedekte huid te zien. In tegenstelling tot de tatoeages van Steph en Nate zijn die van hem vooral zwart, grijs en wit. Hij is lang en slank en ik weet dat het onbeleefd is om hem zo aan te staren, maar ik kan er niets aan doen.

Ik verwacht dat hij zichzelf in navolging van zijn vriend zal voorstellen, maar hij rolt slechts geërgerd en zonder iets te zeggen met zijn ogen en haalt een mobieltje uit de zak van zijn strakke zwarte jeans. Hij is duidelijk minder vriendelijk dan Steph en Nate, maar hij is wel aantrekkelijker. Ik kan mijn ogen bijna niet van hem afhouden, me vaag bewust van het feit dat Noah naar me staat te kijken. Ten slotte ruk ik mijn blik los en probeer ik de indruk te wekken dat ik uit pure ontzetting stond te staren.

Want dat is toch ook zo?

'Tot later, Tessa,' zegt Nate, en ze lopen allemaal de kamer uit. Ik adem uit. De afgelopen paar minuten waren ongemakkelijk, en dan druk ik me nog zacht uit.

'Ik ga een nieuwe kamer voor je regelen!' barst mijn moeder los zodra de deur in het slot valt.

‘Nee, dat hoeft niet.’ Ik slaak een zucht. ‘Het geeft niet, mam.’ Ik probeer mijn zenuwen te verbergen. Ik weet niet of dit gaat werken, maar het laatste wat ik wil, is dat mijn dominante moeder op mijn allereerste dag hier moeilijk gaat lopen doen. ‘Ik heb het sterke vermoeden dat ze niet al te vaak thuis zal zijn.’ Ik probeer zowel haar als mezelf te overtuigen.

‘Nee, we gaan nu een andere kamer voor je regelen.’ Haar verzorgde verschijning botst met haar woedende gezicht; haar lange blonde haar hangt over één schouder, maar elke krul zit nog op zijn plaats. ‘Jij gaat geen kamer delen met iemand die zomaar jongens binnenlaat, en dan ook nog van dat gajes!’

Ik kijk haar in haar grijze ogen en kijk dan naar Noah. ‘Mam, toe, laten we het even aankijken. Alsjeblieft,’ zeg ik smekend. Ik wil gewoon niet denken aan al die heisa als ik nu nog van kamer wil wisselen. Dat zou zo gênant zijn.

Mijn moeder kijkt nogmaals om zich heen, naar de helft van de kamer die door Steph is ingericht, en laat dan door woest te snuiven merken dat het duistere thema haar niet bevalt. ‘Goed dan,’ snauwt ze me tot mijn verbazing toe. ‘Maar voor mijn vertrek wil ik je nog wel het een en ander duidelijk maken.’

3

Een uur later, nadat ik heb zitten luisteren naar mijn moeders waarschuwingen over de gevaren van feestjes en studenten – waarbij ze woorden gebruikte die Noah en ik niet van haar gewend zijn – maakt ze zich eindelijk klaar om te vertrekken. Na een snelle omhelzing en zoen, zoals haar gewoonte is, zegt ze tegen Noah dat ze in de auto op hem zal wachten en loopt ze de kamer uit.

‘Het zal wennen zijn om je niet meer elke dag te zien,’ zegt hij zacht. Hij trekt me in zijn armen. Ik adem de geur in van de aftershave die ik hem twee jaar achter elkaar met Kerstmis heb gegeven en slaak een zucht. Er hangt nu niet langer zo’n wolk om hem heen, en ik beseft dat ik zijn geur en de vertrouwdheid die ermee gepaard gaat zal missen, al heb ik er in het verleden nog zo vaak over geklaagd.

‘Voor mij ook, maar we kunnen elkaar elke dag spreken,’ beloof ik. Ik sla mijn armen steviger om zijn lijf en druk mijn gezicht in zijn nek. ‘Ik wou dat je dit jaar ook al ging studeren.’ Noah is slechts een paar centimeter langer dan ik, maar ik vind het fijn dat hij geen kop groter is. Mijn moeder plaagde me er vroeger altijd mee en beweerde dat een man bij elke leugen die hij vertelde twee centimeter langer werd. Mijn vader was lang, dus ik kan er niet te veel tegen inbrengen.

Noah strijkt met zijn lippen langs de mijne... en op dat moment hoor ik buiten een claxon.

Noah maakt zich lachend van me los. ‘Je moeder. Ze is nogal vasthoudend.’ Hij geeft me een zoen op mijn wang en loopt snel naar de deur. ‘Ik bel je vanavond!’

Eenmaal alleen denk ik niet langer dan een paar seconden na over zijn haastige vertrek en begin dan mijn tassen uit te pakken. Het duurt niet lang voordat de helft van mijn kleren keurig opgevouwen in een van de kleine ladekasten ligt en de andere helft netjes in mijn kast

hangt. Ik krimp even ineen als ik zie hoeveel leer en dierenprintjes er in de andere kast hangen. Mijn nieuwsgierigheid krijgt echter de overhand, en ik raak eerst een jurkje van een of andere metallicstof aan en daarna eentje dat zo dun is dat je er bijna doorheen kijkt.

Deze dag heeft me zo moe gemaakt dat ik even op mijn bed ga liggen. Een onbekend gevoel van eenzaamheid neemt langzaam bezit van me, en het helpt ook al niet dat mijn kamergenote er niet is, al geven haar vrienden me nog zo'n ongemakkelijk gevoel. Ik vermoed dat ze vaak afwezig zal zijn, of, erger nog, dat haar vrienden voortdurend langs zullen komen. Waarom heb ik geen kamergenote gekregen die gek is op lezen en leren? Als ze vaak weg is, zal ik de kamer in elk geval voor mezelf hebben, maar ik heb er geen goed gevoel over. Tot nu toe is studeren heel anders dan ik had gehoopt of verwacht.

Ik breng mezelf in herinnering dat ik hier nog maar net ben. Morgen gaat het vast beter. Dat kan niet anders.

Ik pak mijn agenda en mijn boeken en neem de tijd om mijn colleges van dit semester te noteren, net als de bijeenkomsten van de leesclub waarvan ik lid wil worden; ik weet nog niet zeker of ik dat doe, maar ik heb een paar beoordelingen van andere studenten gelezen en wil het wel proberen. Ik wil gelijkgestemden vinden, mensen met wie ik kan praten. Ik verwacht niet dat ik hier bergen vrienden zal vinden, maar een paar is genoeg. Al heb ik maar iemand met wie ik af en toe een hapje kan gaan eten. Ik wil morgen een kijkje buiten de campus nemen en wat spulletjes voor de kamer kopen. Ik ben niet van plan mijn helft net zo vol te zetten als die van Steph, maar ik wil wel een paar eigen dingen toevoegen, zodat ik me in deze vreemde omgeving wat meer thuis zal voelen. Al zal het vrij lastig worden omdat ik nog geen auto heb. Ik moet er zo snel mogelijk eentje kopen, en dat kan gelukkig ook omdat ik voor mijn eindexamen geld heb gekregen en tijdens de zomer een vakantiebaantje in een boekwinkel had. Maar autobezit betekent ook verantwoordelijkheden, en ik weet niet of ik daar nu al zin in heb. Ik kan gratis van het openbaar vervoer gebruikmaken omdat ik op de campus woon en heb al gekeken wanneer welke bus rijdt. Met een hoofd vol vertrektijden, roodharige meisjes en onvriendelijke mannen vol tatoeages val ik in slaap, met mijn agenda in mijn hand.

De volgende morgen ligt Steph niet in haar bed. Ik wil haar graag beter leren kennen, maar dat gaat een beetje moeilijk als ze er nooit is. Misschien was een van die twee jongens haar vriendje? Ik hoop voor haar dat het die blonde is.

Ik pak mijn toiletta's en loop naar de douches. Een van de minst leuke kanten van een studentenflat vind ik het delen van de douche, dat weet ik nu al, ik had liever een eigen badkamer gehad. Gelukkig zijn de badkamers niet gemengd.

Hoewel... daar ging ik tenminste van uit. Dat zou iedereen toch doen? Maar bij de deur aangekomen zie ik twee poppetjes op het bordje staan, een mannetje en een vrouwtje. Jakkas. Niet te geloven dat ze dit toestaan. En niet te geloven dat dit me is ontgaan toen ik alle details van wcu opzocht.

Zodra ik een onbezet hokje zie, baan ik me snel een weg langs half ontklede jongens en meisjes, trek het douchegordijn stevig achter me dicht en kleed me uit. Ik hang mijn kleren op de tast over het rekje voor het hokje. Het duurt veel te lang voordat het water warm wordt, en ik sta de hele tijd nerveus te wachten, doodsbang dat iemand het gordijn opentrekt dat mijn naakte lijf scheidt van de rest van de jongens en meiden hier. Verder lijkt niemand er problemen mee te hebben dat beide seksen hier half ontkleed rondlopen. Tot nu toe vind ik het studentenleven maar raar, en dit is pas mijn tweede dag.

Het hokje is zo krap dat ik mijn armen niet eens voor me kan uitstrekken. Mijn gedachten dwalen af naar Noah en mijn leven thuis. Afwezig draai ik me om, waardoor ik met mijn elleboog tegen het rekje stoot en mijn kleren op de natte vloer vallen. Het water uit de douche doorweekt ze nog verder.

'Dat meen je niet,' mopper ik. Snel draai ik de kraan dicht en wikkel een handdoek om mezelf heen. Ik pak mijn zware, druipnatte kleren en hol door de gang, hopeno dat niemand me zal zien. Bij mijn kamer aangekomen steek ik de sleutel in het slot. Zodra ik de deur achter me dichtdoe, kan ik me ontspannen.

Totdat ik me omdraai en de onbeschofte jongen met het bruine haar en de tatoeages languit op Stephs bed zie liggen.

4

‘Eh... waar is Steph?’ Ik probeer bazig te klinken, maar mijn stem is eerder piepend. Ik klem mijn handen rond de zachte stof van mijn handdoek en kijk voortdurend of mijn blote lichaam wel verborgen blijft.

De jongen kijkt me aan. Zijn mondhoeken gaan een klein stukje omhoog, maar hij zegt geen woord.

‘Heb je me wel gehoord? Ik vroeg waar Steph is,’ herhaal ik. Deze keer probeer ik iets beleefder te klinken.

Hij kijkt nog geamuseerder en mompelt ten slotte: ‘Dat weet ik niet.’ Dan zet hij de kleine flatscreen op Stephs bureau aan. Wat doet hij hier eigenlijk? Heeft hij geen eigen kamer? Ik bijt op mijn tong en probeer mijn onbeleefde opmerkingen voor me te houden.

‘Nou, eh, kun je misschien even weggaan of zo, zodat ik me kan aankleden?’ Hij heeft niet eens gezien dat ik in een handdoek loop. Of misschien wel, maar het kan hem niet schelen.

‘Haal je maar niet te veel in je hoofd, ik ga echt niet naar je zitten kijken,’ zegt hij minachtend. Hij gaat op zijn zij liggen en slaat zijn handen voor zijn gezicht. Hij heeft een sterk Engels accent, dat me tot nu toe niet was opgevallen. Waarschijnlijk omdat hij te onbeleefd was om veel tegen me te zeggen.

Omdat ik niet goed weet hoe ik moet reageren, loop ik zuchtend naar mijn ladekast. Misschien valt hij niet op meisjes en zegt hij daarom dat hij niet gaat zitten kijken. Of misschien vindt hij me niet aantrekkelijk. Ik trek snel een beha en een onderbroek aan, gevolgd door een effen witte blouse en een kaki korte broek.

‘Ben je al klaar?’ vraagt hij, waardoor mijn laatste restje geduld opeens verdwijnt.

‘Moet je echt zo onbeleefd zijn? Ik heb je niks gedaan. Waarom doe

je zo moeilijk?’ roep ik, veel harder dan mijn bedoeling was, maar aan zijn verbaasde gezicht te zien hebben mijn woorden het gewenste effect op de indringer.

Zwijgend kijkt hij me even aan. En terwijl ik op zijn verontschuldigingen wacht... barst hij in lachen uit. Zijn lach is diep en had bij een minder vervelend persoon aangenaam kunnen klinken. In allebei zijn wangen verschijnen kuiltjes, en ik voel me een ontzettende idioot omdat ik niet weet hoe ik moet reageren. Meestal ga ik conflicten uit de weg, en deze jongen is wel de laatste met wie ik ruzie wil maken.

De deur vliegt open en Steph stormt naar binnen.

‘Sorry dat ik zo laat ben. Ik heb zo’n ontzettende kater,’ zegt ze dramatisch. Haar blik schiet tussen ons heen en weer. ‘Sorry, Tess, ik ben vergeten tegen je te zeggen dat Hardin langs zou komen.’ Ze haalt verontschuldigend haar schouders op.

Ik had gehoopt dat Steph en ik een kamer konden delen en misschien wel vriendinnen konden worden, maar gezien haar keuze in vriendjes en het nachtenlange doorhalen ben ik daar niet meer zo zeker van.

‘Je vriendje is behoorlijk onbeschoft,’ zeg ik voordat ik mezelf kan tegenhouden.

Steph kijkt naar de jongen en barst dan in lachen uit. Waarom moet iedereen in mijn bijzijn voortdurend lachen? Dat begint behoorlijk irritant te worden.

‘Hardin Scott is mijn vriendje niet!’ flappt ze eruit, bijna stikkend van de lach. Eenmaal gekalmeerd draait ze zich om en kijkt ze Hardin boos aan. ‘Wat heb je tegen haar gezegd?’ Met een blik op mij: ‘Hardin heeft een... heel eigen manier van uitdrukken.’

Geweldig. Ze beweert dus eigenlijk dat Hardin in wezen een bijzonder onbeschoft figuur is. De Engelse jongen haalt zijn schouders op en kiest met de afstandsbediening in zijn hand een andere zender.

‘Er is vanavond een feest. Je moet met ons meegaan, Tessa,’ zegt ze.

Nu is het mijn beurt om te lachen. ‘Ik ben niet zo van de feesten. Bovendien wil ik nog wat spullen voor mijn bureau en de muren halen.’ Ik kijk naar Hardin, die ons allebei volkomen negeert.

‘Kom op... het is maar een feestje! Je bent nu student, één zo’n avond kan geen kwaad,’ zegt ze smekend. ‘O wacht, ga je naar de winkel? Ik dacht dat je geen auto had.’

‘Ik wilde de bus pakken. En wat moet ik op een feest? Ik ken hier he-

lemaal niemand,' zeg ik, en Hardin lacht opnieuw, om subtiel te laten merken dat hij wel degelijk oplet, maar vooral om mij belachelijk te kunnen maken. 'Ik wil wat gaan lezen en met Noah skypen.'

'Je moet niet op zaterdag de bus pakken. Dan is het veel te druk. Weet je, Hardin kan je op weg naar huis wel even afzetten... Dat wil je best, hè Hardin? En je kent mij! Toe, ga nou mee... Alsjeblieft?' Ze drukt met een dramatisch, smekend gebaar haar handen tegen elkaar.

Ik ken haar nog maar een dag. Kan ik haar wel vertrouwen? Ik denk aan de waarschuwingen van mijn moeder. Steph lijkt erg aardig, al heb ik nog niet zo vaak met haar gepraat, maar een feestje?

'Ik weet het niet... en nee, ik wil niet dat Hardin me ergens afzet,' zeg ik.

Hardin, die nog steeds op Stephs bed ligt, draait zich met een gemuseerd gezicht naar ons om. 'Wat jammer nou. Het leek me zo leuk om iets samen met jou te doen,' merkt hij droogjes op. Hij klinkt zo sarcastisch dat ik een boek naar zijn krullenkop wil gooien. 'Hé, Steph, je weet ook wel dat zij geen feestbeest is,' zegt hij lachend, met een heel sterk accent. Mijn nieuwsgierige kant – die, zo moet ik toegeven, erg overheersend is – wil hem dolgraag vragen waar hij vandaan komt, maar mijn strijdbare kant wil vooral laten zien dat hij ongelijk heeft, met dat zelfvoldane gezicht van hem.

'Weet je, ik denk dat ik wél ga.' Ik lach zo liefjes mogelijk. 'Het klinkt best leuk.'

Hardin schudt vol ongeloof zijn hoofd, maar Steph slaakt een gillertje en slaat dan stevig haar armen om me heen. 'Ja! Wat zullen wij een lol hebben!' roept ze met hoge stem. En ik hoop met heel mijn hart dat ze gelijk heeft.

5

Ik ben dolblij dat Hardin er uiteindelijk vandoor gaat, want nu kunnen Steph en ik het over het feest hebben. Ik wil er graag meer over weten, in de hoop dat ik mijn zenuwen dan tot bedaren kan brengen, maar kalm worden ging echt niet lukken zolang hij hier rondhing.

‘Waar is het feest? Op loopafstand?’ vraag ik haar. In een poging tot rust te komen zet ik mijn boeken recht op de plank.

‘Het is een dispuutsfeest, in een van de grootste dispuutshuizen hier.’ Ze laat haar mond openvallen en bedekt haar wimpers met nog meer mascara. ‘Het is buiten de campus, maar we hoeven niet te lopen. Nate komt ons wel ophalen.’

Ik weet dat Hardin er ook zal zijn en ben blij dat hij ons niet komt halen. Het is vast verschrikkelijk om met hem in één auto te zitten. Waarom is hij zo onbeleefd? Hij moet juist dankbaar zijn dat ik niet op hem neerkijk omdat hij zijn lijf heeft verpest met al die gaten en die tattoos. Goed, misschien doe ik dat wel een beetje, maar niet waar hij bij is. Ik ga in elk geval beleefd om met de verschillen tussen ons. Bij mij thuis zijn tattoos en piercings geen gemeengoed. Ik geef de voorkeur aan keurig gekamde haren, geëpileerde wenkbrauwen en schone, gestreken kleren. Zo ben ik nu eenmaal.

‘Heb je me wel gehoord?’ onderbreekt Steph mijn gepeins.

‘Sorry... Wat?’ Ik heb niet eens gemerkt dat mijn gedachten waren afgedwaald naar die onbeleefde jongen.

‘Ik zei dat we ons moeten verkleden. Jij mag me helpen iets uit te zoeken,’ zegt ze. De jurkjes die ze uitkiest, zijn zo ongepast dat ik blijf denken dat er ergens een verborgen camera hangt en er elk moment iemand kan opduiken die zegt dat dit één grote grap is. Ik krimp in elkaar bij het zien van haar kleren, maar zij moet lachen. Blijkbaar is mijn afkeer erg grappig.